

βίῳ, νὰ ἐμπνεύσῃ ἡμῖν τὴν γνῶσιν οὐ μόνον τοῦ ὄντος ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐν ἡμῖν πρακτέου καὶ οὕτω νὰ ἔρῃ οὐχὶ μόνον τὰς ἐν τοῖς διανοήμασιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐν ταῖς πράξεσι καὶ βούλήσεσιν ἀμφιβολίας, νὰ καταπαύσῃ τὸν ἐσωτερικὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν φυσικῶν ὁρμῶν καὶ πόθων, νὰ φέρῃ τέλος τὸν ἄνθρωπον εἰς συνδιαλλαγὴν καὶ ἁρμονίαν μετὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ πνεύματος, μετὰ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιστήμη ἄρα δὲν εἶναι μόνον ἡ σπουδὴ πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ καὶ παιδεία· τις τῆς ψυχῆς, τὸ ζῆν δηλονότι βούλεσθαι καὶ πράττειν ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Ἐν κεφαλαιῳ ἐπιστήμη καὶ γνῶσις καὶ μάθησις εἶναι ὁ αἰώνιος ἀγὼν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψίστου προορισμοῦ αὐτοῦ, ὁ αἰώνιος ἀγὼν τοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς ἀμαθείας, τοῦ ἀδίκου τῆς πλάνης, τῆς δουλείας καὶ τοῦ πονηροῦ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ διηνεκὴς ἀγὼν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἵνα δι' ἀναπτύξεώς τινος προσφύουσ τῇ ἑαυτοῦ φύσει φθάσῃ εἰς κρείττονά τινα κατάστασιν· εἶναι τι ἔτι ὑψηλότερον, εἶναι ἡ αὐθόρμητος ἐλευθέρα καὶ ἐκουσία συνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἰς τὸ ἔργον, δι' οὗ ὁ Θεὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος παρασκευάζει εἰς τὴν μέλλουσαν πλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ ἐπιστήμη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ὑψίστον καὶ ἱερώτατον θρησκευτικὸν καθήκον.

Οὐ μόνον δὲ ὁ θεῖος καὶ ὑψηλός, ὁ οὐράνιος προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀπόλυτος αὐτοῦ εὐδαιμονία νοεῖται καὶ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος αὐτοῦ, ἡ ἕλικὴ αὐτοῦ εὐδαιμονία καὶ εὐημερία ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἄνευ ταύτης οὐδεμία πρόοδος, οὐδεμία ἀνάπτυξις· ἀφαιρουμένης τῆς ἐπιστήμης δὲν ὑπάρχει πλέον ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ὑπάρχει κόσμος ἠθικός· ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν τῶν πολλῶν φυσικῶν ὄντων ἀναγόμενον τὸ πολὺ εἰς τὴν τάξιν τῶν τελειότερων ἀλόγων ζώων. Πόσα προϊόντα τέχνης, πόσα θαύματα ἐργασία δὲν παρήχθησαν ἐπὶ γῆς διὰ τῆς

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Γ')

ἐπιστήμης; πόσον φῶς δὲν διεχύθη εἰς ἅπαντας τοὺς χώρους τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, ἀφότου τὸ πῦρ τῆς ἐπιστήμης φωτίζει τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁδηγεῖ καὶ κινεῖ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ἀφότου ὁ ἄνθρωπος δὲν καταναλίσκει τυφλῶς καὶ ἀσκοπῶς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς φύσεως, ἀλλ' εἰς τὰς ὁδοὺς, αἱ χαράττει πρὸ αὐτοῦ ἡ διάνοια; ἀφότου διὰ μυρίων ἀγῶνων ἐκτῆσατο τὸ πολύτιμον προνόμιον ἐλευθέρως καὶ ἐν συνειδήσει ν' ἀναπτύσῃ τὰς ἐν αὐτῷ ὑπαρχούσας δυνάμεις καὶ ν' ἀκολουθῇ τὴν φωνὴν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ; Ὅποια τεραστία κινήσις καὶ ἐνέργεια δὲν ὑπάρχει πανταχοῦ, ἀφότου τὸ πνεῦμα τῆς σκέψεως καὶ ἐρεῦνης καὶ ἐπινοήσεως ἔδωκε νέα πτερὰ εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως! Οἱ φραγμοὶ οἱ διαχωρίζοντες ἀνθρώπους, ἔθνη καὶ λαοὺς καὶ δεσμεύοντες αὐτοὺς ἐν ἀπομονώσει ἐγωϊστικῇ καὶ ἐχθρικῇ πρὸς τὰ μέγιστα συμφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος διερράχθησαν διὰ τῆς ἐπιστήμης, ἥτις κεῖται ὑπεράνω πάσης ἐθνικῆς, τοπικῆς καὶ χρονικῆς διαφορᾶς καὶ ἀτομικότητος! Νῦν διὰ τῆς ἐπιστήμης ἐνοῦνται κοσμοπολιτικῶς πάντα τὰ διανοούμενα πνεύματα, καὶ πάντα τὰ προϊόντα πάντων τῶν ἐθνῶν, πάντων τῶν αἰώνων διὰ τῶν ἠθικῶν δεσμῶν τῆς ἐπιστήμης καθίστανται κτήματα κοινὰ τῆς νοούσης καὶ συναισθηνομένης ἀνθρωπότητος.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΩΣ ΠΛΥΝΟΝΤΑΙ ΕΝ ΒΡΑΣΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΟΗΤΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑ- ΜΩ ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Ὁ ἀδάμας κέκτηται πολὺ ὑψηλότεραν καὶ μᾶλλον ἀμετάβλητον ἀξίαν, ἢ πᾶν ἄλλο ἐμπορεύσιμον εἶδος· ἡ δὲ παραγωγὴ αὐτοῦ οὐδέποτε ἐπὶ τοσοῦτον ὑπερέβη τὴν ζήτησιν ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ ἀλλοίωσιν τινα εἰς τὰς τιμὰς τῶν ἐξαιργασμένων λίθων. Ὅτε κατὰ τὸ 1843 ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἐν

Σινκόρα τῆς Βαχίας (1) ὠρυγεία φόβοι ἐπεκράτησαν ὅτι ἤθελεν ἐπέλθει διηνεκῆς τις τῶν τιμῶν ἐκπτώσις· ἀλλ' αἱ λίαν ὑπέρογκαι τιμαί, ἃς ἀπητείτο νὰ πληρώσῃ διὰ πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ τὸ νοσηρὸν τοῦ κλίματος ταχέως ἐμείωσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδαμαντοθηρῶν καὶ ἡ τῶν τιμῶν ἐκπτώσις μόλις ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἐν Εὐρώπῃ.

Ἡ ἔκτασις τῆς χώρας, ἐν ἣ οἱ Βρασιλιανοὶ ἀδάμαντες εὐρίσκονται, ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἐν *Minas Geraes* χωρίου τῆς Ἰτάμβης μέχρι τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς Βαχίας Παραγκούτσα κειμένης Σινκόρας μεταξὺ τῆς 20ο 49' καὶ 13" Νοτίου πλάτους. Κυρίως δ' εὐρίσκονται ἐν τοῖς πολυαριθμοῖς ρεύμασιν, ἅτινα σχηματίζουνσιν αἱ πηγαὶ τῶν ποταμῶν Δόκη, Ἀρασσουακίου, Ἰεκουϊτιγχογγά καὶ Ἀγ. Φραγκίσκου. Εἶνε δ' ἐπίσης πιθανώτατον, ὅτι αἱ χρυσοφόροι τῆς Αὐστραλίας ὡς καὶ αἱ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς χώραι περιέχουσιν ἀδάμαντας, διότι δύο ἐξ αὐτῶν ἐξάλησαν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Μακουαρίου (2) εἰς τὴν κατὰ τὸ 1855 γενομένης ἐν Παρισίοις ἐκθεσιν.

Οἱ ἀδάμαντες σύγκεινται ἐκ καθαροῦ ἄνθρακος καὶ συχνάκις εὐρίσκονται ἐν μορφῇ ὀκταπλευρῶν ἢ δωδεκαπλευρῶν κρυστάλλων, ἀλλὰ τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ ἥττον κοινὸν σχῆμα. Περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς φύσεως Παρασκευαστηρίῳ σχηματισμοῦ αὐτῶν οὐδὲν ἐστὶ γνωστὸν· ἀλλ' ὑποτίθεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς ὄρεσιν, ὁπόθεν φέρονται κάτω εἰς τὰς κοιλάδας ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς βροχερὰς τοῦ ἔτους ὥρας ρεόντων χειμάρρων. Ἡ φθορὰ τῶν βράχων συμπληροῦται ἴσως ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς τῶν τροπικῶν πλημμυρῶν ἐνεργείας, καὶ αἱ πολύτιμοι λίθοι αἱ ὁποῖαι ἐξορύττονται οὕτως εἰσὶν ἴσως ἐναποτεθειμέναι ἐν τοῖς ὑποσταθμικοῖς λειψάνοις, ἅπερ σχηματίζουνσιν τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν πρὶν ἢ οἱ ἀναζητοῦντες αὐτὰς κατορθώσωσι νὰ τὰς εὕρωσιν. Ὁ

δὲ παράγων αὐτὰς λίθους, ἡ μήτρα αὐτῶν εἶνε σχιστόλιθος τις χρυσίτης (*mica schist*), Κολυμίτης (") καλοῦμενος, οὗ τὰ συντρίμματα συναναμιγνύμενα μετὰ γοῶς σχηματίζουνσιν τὸ κασκάλλιον (*cascailho*) ὅπερ ἐσκάπτεται ἐκ τῶν ποταμῶν καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀδαμαντοθήρας εὐρίσκει τὸν θησαυρὸν αὐτοῦ. Ἡ ἰλὺς τῶν ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ ποταμῶν οὐ μόνον περιέχει ἀδάμαντας, ἀλλὰ καὶ χρυσὸν καὶ λευκόχρυσον (*platina*), εἰ καὶ τὰ μέταλλα ταῦτα εἰσὶν ἐν γένει τοσοῦτον τετριμμένα εἰς λεπτὴν κόκκιν, ὥστε σχεδὸν ἀδύνατον ἀποδαίνει νὰ συλλεγῶσι διὰ τοῦ συνήθους τῆς πλύσεως τρόπου. Ὁ Ἰεκουϊτιγχογγά εἶνε εἰς τῶν μᾶλλον πλευσίμων τῆς Βρασιλίας ποταμῶν καὶ αἱ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ ἐργασίαι διεξάγονται ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Ὅταν ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου ἀρχομένου καὶ μέχρι τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου ἐξακολουθοῦσα τῆς ξηρασίας ἐποχὴ ἐλαττώσῃ τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ὁ ποταμὸς διασχετεύεται ἐντὸς διώρυχος προηγουμένως κατασκευασθείσης ἐπὶ τῆς προτέρας αὐτοῦ κοίτης διὰ προχάματος ἐκ σάκκων πεπληρωμένων ἄμμου. Τὸ μένον ὕδωρ ἐξάγεται διὰ τῆς ἀντλίας, ὁ πηλὸς σκάπτεται εἰς βάθος ἐξ ἑκάστης εἰκοσι πηδῶν καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ μέρος, ὅπου μέλλει νὰ γίνῃ ἡ πλύσις. Ἐνὸς δὲ ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας διαρκεῖ, ἡ πρὸς συλλογὴν τοῦ κασκάλλιου ἐργασία ἐξακολουθεῖ ἀδιακόπως εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχωσιν ἱκανὴν ποσότητα πρὸς ἐνασχόλησιν τῶν μαύρων κατὰ τοὺς βροχεροὺς μῆνας. Ὁ ἐκ ποταμῶν τινῶν ἐξαγόμενος πηλὸς περιέχει εἰς τοσοῦτον ὁμοιόμορφον τρόπον διακεχωμένους ἀδάμαντας, ὥστε εὐχερέστερα καὶ ἀκριβέστερα δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν καρατίων ἢ δεδομένη τις ποσότης αὐτοῦ δύναται νὰ παραγάγῃ. Ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐνίοτε συμβαίνει νὰ εὐρίσκωνται φρέατα μεγάλας ἀδαμάντων καὶ χρυσοῦ ποσότητος περιέχοντα. Ὅταν δὲ ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν ἐπιφέρῃ παύσιν

(1) Πόλις τῆς Βρασιλίας. (Σημ. Μ.)

(2) Ποταμοῦ τῆς ἐν τῇ Ν. Ὀλλανδίας μεσημβρινῆς Ν. Οὐαλλίας. (Σ. Μ.)

(") Ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκ τοῦ λίθου τούτου ἐσχηματισμένου καὶ παρὰ τῇ *Villa — Rica* κειμένου ὄρου. (Σ. Μ.)

εἰς τὴν ἐξαγωγήν τοῦ κασκαλίου, ἡ σκηνὴ τῶν ἐργασιῶν μεταφέρεται εἰς τὸν ἐν παραπήγματι πλυνόν, παρ' ᾧ συσσωρεύεται τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τῆς ἐποχῆς τῆς ξηρατικῆς κόπων. Οἱ μονόξυλα (canoes) καλούμενοι κάδοι τοποθετοῦνται παρ' ἀλλήλοις καὶ ὁ ἐπιστάτης καθήκει ἐμπροσθεν ἐπὶ ὑψηλῆς ἑδρας, ἵνα ἐπιτηρῇ οὕτω πᾶν τῶν ἐργαζομένων μαύρων κίνημα. Ἐν ἐκάστῳ μονοξύλῳ (canoe) εἰσάγεται μικρὸν ὕδατος ρεῦμα, ἵνα ἀφαιρῇ τὸ γράδιον τοῦ κασκαλίου μέρος. Θεὶς ἡμῖς κεντηνάριον (hundred weight) κασκαλίου ἐν τῷ μονοξύλῳ ὁ μαῦρος ἀφίνει ὅπως εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ τὸ ρεῦμα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κινῇ αὐτὸ διαρκῶς, ἕως οὗ ἀποπλυνθῇ ἅπας ὁ πηλὸς καὶ τὸ ὕδωρ ρέσῃ ἐντελῶς καθαρὸν. Ἐξάγεται τότε ἡ ἄμμος διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐξετάζεται μετὰ προσοχῆς πρὸς ἀνεύρεσιν ἀδαμάντων. Ὅταν δ' εὑρεθῇ τις, ἀνορθοῦται ὁ μαῦρος καὶ κροτεῖ τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς σημεῖον πρὸς τὸν ἐπιστάτην ὅστις λαμβάνων αὐτὸν παρὰ τοῦ εὐρέντος καὶ ἐναποτίθκει ἐντὸς λεκάνης ὕδατος κρεμαμένης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παραπήγματος. Ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας ἅπαντες οἱ εὑρεθέντες ἀδάμαντες παραδίδονται τῷ ἐπιστάτῃ, ὁ ὁποῖος ἐν βιβλίῳ τινι σημειοῖ τὸ βῆρος αὐτῶν. Μεγάλοι ἀδάμαντες εἰσὶ λίαν σπάνιοι· ὑπελογίσθη δὲ ὅτι κατὰ μέσον ὅρον ἐκ 40000 — σπανίως εὑρίσκεται πλέον τοῦ ἐνὸς ζυγίζοντος εἴκοσι καράτια, ἐνῶ ὑπάρχουσιν ἱσως μεταξὺ αὐτῶν 8,000, ὧν ἕκαστος ζυγίζει ἑλαττον τοῦ ἐνὸς καρατίου. Ἐν τοῖς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰακουῖτιγγόγγα ἐργαστασίαις σπανίως εὑρέθησαν πλείονες τῶν δύο ἢ τριῶν λίθων ζυγίζοντων ἀπὸ δεκαεπτὰ ἕως εἴκοσι καράτια ἐκάστης κατὰ τὰς πλύσεις ἐνὸς δολοκλήρου ἔτους· ἐν ἅπασιν δὲ τοῖς ἀδαμαντωρυχείοις τῆς Βρασιλίας, εἰς μόνον ἐν δυσὶν ἔτεσιν εὑρέθη τριάκοντα καρατίων. Λίθος δὲ τις 120 3[8 καρατίων εὑρέθη κατὰ τὸ 1851 εἰς τὰς ἐν Minas Geraes πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Παροκινίου· εἶτα δὲ μίαν ἐτι 407 καρατίων ἐπὶ τοῦ Rio das Velhas καὶ ἑτέρα τις 87 1[3 ἐν Chapada· ἀλλ' ὁ μέγι-

στος τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εὑρεθέντων ἀδαμάντων εἶνε ὁ «Ἀστὴρ τῆς Μεσημβρίας», ὁ ὁποῖος, πρὶν ἢ κοπῇ, ἐζύγιζε 254 καράτια.

Πολλὰς προφυλάξεις λαμβάνουσιν, ἵνα ἐμποδίζωσι τοὺς μαύρους ἀπὸ τοῦ ν' ἀποκρόπτωσιν τὰς εἰς εὐρίσκουσι λίθους καὶ νὰ διατάττωσιν αὐτοὺς ἐν δοθέντι τινὶ σημείῳ νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ ἐνὸς κάδου εἰς ἄλλον. Ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐνθαυρόνσεις παρέχονται αὐτοῖς, ἵνα τοὺς παροτρύνωσι πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς ἀναζητήσεως τῶν ἀδαμάντων μετὰ προσοχῆς μεγάλης. Ὁ μαῦρος ὁ εὐρίσκων ἀδάμαντα 47 1[2 καρατίων στεφανοῦται μὲ στέφανον ἐξ ἀνθέων καὶ ἐν παρατάξει προσάγεται τῷ γενικῷ διευθυντῇ ὅστις ἀπελευθεροῖ αὐτὸν καὶ τῷ δίδει ἱματισμὸν πλήρη ὥς καὶ τὴν ἄδειαν, ἵνα ἐργάζεται πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος. Εἰς τῶν παρευρεθέντων, ὅτε λίθος τις 46 1[2 καρατίων εὑρέθη ἐν Τηζούκῳ, λέγει «χάριεν ἦν νὰ βλέπῃ τις τὴν ἐναγώνιον ἐπιθυμίαν ἣν οἱ ἐπιστάται (officers) ἐδείκνυνον, ὅπως ἡ λίθος ἐκείνη δυνηθῇ νὰ χορηγήσῃ τῷ ταλαιπώρῳ μαύρῳ τὸ τῆς χειραφετήσεως αὐτοῦ δικαίωμα, ὅτε παραδοθείσης αὐτῆς καὶ ζυγισθείσης εὑρέθῃ οὕσα μόνον κατὰ ἐν καράτιον ἐλλειπεστέρα τοῦ ἀπαιτουμένου βάρους· πάντες ἐφαίνοντο συμπάσχοντες αὐτῷ ἐπὶ τῇ διαφύσει τῶν ἐλπίδων του.» Λίθος οὗτος ἡ δέκα καρατίων παρέχει τῷ εὐρέτῃ τὸ δικαίωμα, ἵνα διωρηθῶσιν αὐτῷ δύο νέοι γιτῶνες, εἰς πλήρη ἱματισμὸς, πῖλος καὶ κομφὴ τις μάγαιρα. Διὰ μικροτέρας, ἀλλὰ πολλὴν τὴν ἀξίαν ἐχούσας λίθους, δίδονται ἀνάλογον ἀμοιβαί. Ἡ Βρασιλία ἐξαποστέλλει πρὸς ἐμπορίαν ἑτησίως ἀκαταργάστους ἀδάμαντας ζυγίζοντας περὶ τὰς 30000 καρατίων. Κατὰ δὲ τὰ δύο μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐν Σινκόρα τῆς Βαχίας ἀδαμαντωρυχείου ἔτη 600,000 καρατίων ἐστάλυσαν εἰς Εὐρώπην, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1852 ἡ ποσότης αὐτῶν ἠλαττώθη εἰς μόνον 430,000.

Ἡ πρὸς συλλογὴν τῶν ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ σάκκῳ ὁμαυρῶν ὑελωδῶν λίθων κατα-

βαλλομένη ἐργασία εἶνε ἀπειρος· εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ ὑποκλέψῃ διὰ τῆς χειρὸς τὸ προῖδον ἀνασκαφῶν καὶ πλύσεων ὁλοκλήρου ἔτους· καὶ ὁμῶς ἵνα συλλεχθῶσιν οὗτοι πολὺς ἰδρῶς ἔρρευσεν, ἐνῶ οἱ ἀσθμαίνοντες μαῦροι ἔσκαπτον τὴν ἰλὺν ὑπὸ τὸν φλογερὸν τροπικὸν ἥλιον. Πολλάκις δὲ ἡ μάστιξ ἐξήγειρε τὴν ἀπαυδήσαν τῶν μαύρων δραστηριότητα, ἡ παρώτρυνεν αὐτοὺς, ἵνα προσεκτικώτερον ἀναδιφῶσι τὴν ἐν τῷ πλυντηρίῳ κάδῳ ψάμμον. Οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν ἐξεμέτρυσαν τὸ ζῆν καὶ ὑπὸ τῶν συντρόφων τῶν ἐτόφησαν ὑπὸ τὸ ζοφερὸν πράσινον δένδρον ἀπὸ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου στέφανοι ἐξ ὠραίων ὀρχιδουειδῶν ἐπικρέμανται. Καὶ πρὸς πλήρωσιν τῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν ταιπωρουμένων μαύρων δούλων τῆς Βρασιλίας γινομένων κενῶν πολλοὶ ἀφαρπαγέντες ἀπεσπάρθησαν ἐκ τῶν Ἀφρικανικῶν ἀκτῶν μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς χώρας ταύτης (δηλ. τῆς Ἀγγλίας) πρὸς ἀπαγόρευσιν τῆς ἀνιέρου ταύτης ἐμπορίας. Οὐχ ἥττον ὁμῶς ἡ φιланθρωπία τῶν μὲν καὶ ἡ ἰδιοτέλεια τῶν δὲ ἐβίασαν αὐτοὺς, ἵνα συντάξωσι κανόνας μετριάζοντας τὰ δεινὰ τῆς μετὰ τῶν ἀδαμαντωρυχείων τῆς Βρασιλίας συσχετιζομένης δουλείας. Αἱ δὲ προσφερόμεναι ἀμοιβαὶ συντελοῦσιν οὐ μόνον ὡς ἐνθάρρυνσι πρὸς τὴν μετὰ προσοχῆς ἀναδίφησιν, ἀλλὰ μεταδίδουσι καὶ ζωὴν τινα εἰς τὴν ἐργασίαν, καθιστῶσαι αὐτὴν ἥττον ἐπίπονον. Ἀλλ' ἡ μάστιξ εἶνε εἰσέτι ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἐπιστάτου καὶ πολλὰ τῶν τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας μελῶν καταπιεζόμενα κατατάσσονται ἔτι εἰς τὴν τάξιν τῶν φορτηγῶν ζώων.

Ὁ τῆς κοπῆς τρόπος ἀναδεικνύει τὴν ἐκ φύσεως ἐνυπάρχουσαν ἐν τῷ ἀδάμαντι καλλονὴν καὶ μεγάλως ἐπαυξάνει τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔτι ἡ λίθος κοπῆ, ἐὰν τοῦτο γίνῃ ἀτέλως τὸ σπινθηροβόλον αὐτῆς κάλλος ἐλλείπει. Οὐδεμία θέσεως μεταβολή, ἣν οἱ ἐπιμεληταὶ τῆς ἐν Λονδίνῳ τῷ 1850 ἐκθέσεως ἀπεπειράθησαν, ἡδυνήθη νὰ ἀναδείξῃ τὸν Κοχ-ι-νοῦρ πολὺ ἀνώτερον τὴν λάμψιν φυσικοῦ κρυστάλλου· ἀλλ' ἀφ' οὗ

καὶ δεύτερον ἐκόπη ἐγένετο εἰς τῶν ἐκλεκτοτάτων πολυέδρων ἀδαμάντων (*brillants*). Ἐπὶ μακρὰν περίοδον χρόνων οἱ ἐν Ἀμστελοδάμῳ Ἰουδαῖοι ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐποιήσαντο ἴδιον ἑαυτῶν μονοπώλιον τὸν κλάδον τοῦτον τῆς βιομηχανίας. Ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης ἐθνῶν, οἱ φιλελεύθεροι νόμοι καὶ ἡ ἀκμαία τοῦ Ἀμστελοδάμου ἐμπορία ἐνεθάρρυνον αὐτοὺς, ἵνα ἐγκατασταθῶσι πολυάριθμοι ἐκεῖ καὶ οἱ ἀδαμαντόμυλοι ὠκοδομήθησαν ὑπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν προστασίαν, ἣν ἡ κυβέρνησις τῆς Ὁλλανδίας παρεῖχεν εἰς τε τὰ κεφάλαια καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι οὐχὶ ἐλάσσονες τῶν 40,000, ἐκ τῶν ἐν Ἀμστελοδάμῳ διαμενόντων 28,000 Ἰουδαίων, ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀδαμαντεμπορίας.

Ἡ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κυρίου Πόζνου ἐταιρεία τῶν ἀδαμαντοκοπτῶν κέκτηται τρία ἅπαντα διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἐργαζόμενα ἐργοστάσια. Ἡ δὲ ἡνωμένη χωρητικότης τῶν μηχανῶν εἶνε 95 ἵππων δυνάμεως κινουσα 438 μύλους καὶ ἐπασχολοῦσα 925 ἐργάτας. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ δύο ἕτερα ἀδαμαντοκοπτικὰ ἐργοστάσια ἐν Ἀμστελοδάμῳ, ὧν τὸ μὲν ἀνήκει εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *R. L. M.* Ἀρονς ἐταιρείαν, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Κ. Πρίνς καὶ ἔχον μηχανὴν 25 ἵππων δυνάμεως, κινουσαν τεσσαράκοντα μύλους καὶ ἐπασχολοῦσαν ἐξδομήκοντα ἐργάτας, τὸ δὲ, εἶνε ἰδιόκτητον τοῦ Κ. Κόστερ με ἀτμομηχανὴν τεσσαράκοντα ἵππων, κινουσαν ἐξδομήκοντα δύο μύλους καὶ παρέχουσαν ἐργασίαν εἰς 150 ἐργάτας. Τῶν ἐργοστασίων τῆς τῶν ἀδαμαντοκοπτῶν ἐταιρείας ὡς καὶ τοῦ Κ. Πρίνς οἱ μύλοι ἐνοικιάζονται καὶ εἰς τοὺς μὴ μετόχους ἐπὶ ὠρισμένη διὰ τὴν ὥραν, ἡ ἡμέραν τιμῇ. Ἀφ' ἐτέρου δὲ οἱ μύλοι τοῦ Κ. Κόστερ κινοῦνται δι' ἴδιον αὐτοῦ Λ]σμὸν καὶ εἰς αὐτοὺς ἐνεπιστεύθησαν τὰς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κοπείας πολυτιμοτάτας λίθους, ἥτοι τὸν Κοχ-ι-νοῦρ καὶ τὸν Ἀστέρα τῆς Μεσημβρίας.

Τῷ λαβόντι τὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ μύλου τούτου εἰσόδου ἄδειαν φέρονται μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Μόλις εἰσέρχεται εἰς ἐν τῶν πατωμάτων καὶ ἰδοὺ αἱ κεφαλαὶ δύο καὶ δέκα ἀνθρώπων προβάλλουσι προσφέρουσαι τὰς ὑπηρεσίας τῶν πρὸς ἐξήγησιν τῶν διαφόρων τῆς ἐργασίας μερῶν. Τὰ ἐδώλια τῶν ἐργατῶν εἰσὶ τοποθετημένα κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῶν πλευρῶν τοῦ οἰκοδομήματος καὶ ἐνώπιον ἐκάστου ὑπάρχει κυκλοτερὴς τις μεταλλίνη πλᾶξ ὀριζοντεῖως περιστρεφόμενη μετὰ μεγάλης ταχύτητος, βραχὺς δὲ τις μοχλὸς ἐκ σιδήρου ἐπιστηρίζεται διὰ τῆς μιᾶς ἅκρας ἐπὶ τοῦ ἐδράνου καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τοῦ περιστρεφόμενου ἐπιπέδου. Ὁ στιλβωτὴς τῶν ἀδαμάντων ἀναχαιτίζων τὴν κίνησιν καὶ σηκόνων τὸν μοχλὸν δείκνυσι τῷ ξένῳ, ὅτι ἢ ἐπὶ τοῦ μύλου στηριζομένη ἅκρα ἔχει σύμφυρμά τι (*amalgam*) ἐπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ προσκολλᾶται ἡ λίθος εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ν' ἀφίνη μόνον γεγυμνωμένην τὴν μέλουσιν νὰ τροχισθῇ πλευράν. Αὐτοῦ δ' ἐγχειρίσαντος τὸν μοχλὸν εἰς βοήθον τινα, οὗτος τίθησιν αὐτὸν ἐντὸς μικροῦ κλιβάνου, θερμαίνει καὶ εἴτα ἐπιστρέφει αὐτὸν τῷ στιλβωτῇ. Τὸ σύμφυρμα εἶνε ἤδη μαλακὸν καὶ ὁ ἀδάμας ἀποσπασθεὶς ἐπανατίθεται μετὰ τὴν πλευράν ἐκείνην ἐκτεθειμένην, ἥτις πρόκειται νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ μύλου. Ἐπιτήδειός τις ἐργάτης δύναται νὰ κρατῇ συνάμα δύο, ἢ καὶ τρεῖς μάλιστα ἐπὶ τοῦ συμφύρματος (*schicif*) μικροὺς ἀδάμαντας, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἔχῃ μεγίστην προσοχήν, ἵνα μὴ ὑπὲρ τὸν δέοντα χρόνον μένωσιν ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ μύλου αἱ λεπτόταται τῶν ἀδαμάντων πλευραὶ, αἱ τοσοῦτον μακραί, ὥστε ν' ἀπαιτῶνται 1500 ἕως 2000 δι' ἀδάμαντα ζυγίζοντα ἐν μόνον καράτιον, εὐκόλως δύνανται νὰ κατακοπῶσι καὶ ἡ λίθος νὰ καταστραφῇ. Ἐν τῷ τῶν Κάτω Χωρῶν διαμερίσματι τῆς ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως ἐξετέθησαν ῥοδαὶ (*Rose diamonds*) ἀπαιτοῦσαι 4,500 εἰς τὸ καράτιον, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε

τὸ ἔσχατον ὄριον εἰς ὃ ἡ ἀδαμαντοκοπτικὴ τέχνη δύναται νὰ φθάσῃ.

Προσκολληθείσης τῆς λίθου ἐν τῷ συμφύρματι, ὕπερ τότε ἀποφυγὲν ἐν ὕδατι ἀποσκληροῦται, ὁ ἐργάτης δεικνύει τῷ ἐπισκεπτομένῳ τὸ ἐργαστάσιον μικράν τινα πυξίδα περιέχουσαν κόκκιν λεπτὴν ἐξ ἧς μικρόν τι ποσὸν μὲ σταγόνας τινὰς ἐλαίου τίθεται ἐπὶ τοῦ μύλου. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ ἀδαμαντοκόκος δι' ἧς μόνον δύναται νὰ γίνῃ ἡ στίλβωσις καὶ ἥτις στοιχίζει περὶ τὰς 60 Λ. Στερλίνας τὴν οὐγγίαν. Αὕτη δὲ κυρίως λαμβάνεται ἐκ τῆς πρώτης ἐπεξεργασίας, ἣν ὁ ἀδάμας ὑφίσταται ἀφοῦ διέλθῃ διὰ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου, ὅστις, ἐὰν ᾔνε βαρύτιμός τις λίθος, διαχαράττει σχεδὸν τι καθ' ὃ δύναται νὰ κοπῇ μὲ τὴν ἐλαχίστην τοῦ βάρους ἀπώλειαν. Ἀφίνοντες τοὺς μύλους ἀναβαίνομεν εἰς τὸ διαχώρισμα τοῦτο καὶ βλέπομεν ὅτι ὁ ἐργάτης ἐξεργάζεται τὰ πάντα ἄνευ βοηθείας μηχανῶν. Λαβὼν δύο μικροὺς ξυλίνους μοχλοὺς, ἢ λαβίδας, ἐκλέγει δύο ἀδάμαντας καὶ ἐν ἐκάστῃ προσκολλᾷ ἓνα. Τὸ τραχὺ τῶν ἐδρῶν σχῆμα διορθοῦται διὰ τῆς προστριβῆς τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀδαμαντος ἐπὶ μικρᾶς τινοῦ πυξίδος, ἥτις δέχεται τὴν κόκκιν πίπτουσιν.

Ὁ Ἀστὴρ τῆς Μεσημβρίας, πολυέδρος ἀδάμας (*brillant*) τοῦ καθαρωτάτου ὕδατος, ὅπως ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων εἶδαν αὐτὸν, εἶχε κοπῇ ἐν τῷ ἐργαστασίῳ τοῦ Κου Κόστερ καὶ ὁ δεξιώτερος τῶν τοῦ καταστήματος τεχνιτῶν, ὁ Κος *Voorsanger*, ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ κόψῃ ἐκ νέου ἐπιτυχῶς τὸν Κοχ-ι-νοῦρ ἐν τῷ ἐργαστασίῳ τοῦ ἐν Λονδίῳ λιθοκολλητοῦ τοῦ στέμματος. Τὸ δὲ *Medaille d'honneur* (Τιμητικὸν μετάλλιον), ὅπερ οἱ ἐν Παρισίοις Αὐτοκρατορικοὶ ἐπίτροποι (*commissioners*) προώρισαν *pour les lapideurs diamanteurs de Hollande ; taille de diamants et roses livrés au commerce* (*), ἀπενεμήθη δικαίως.

(*) Τοῖς λιθογλύφοις ἀδαμαντοκόποις τῆς Ὀλλανδίας ἐπὶ τῇ πρὸς ἐμπορίαν ἀδαμάντων καὶ ῥοδῶν λιθογλυφίᾳ.

Ὅτε ὁ Κοχ-ι-νουρ προσηνέχθη ὑπὸ τῆς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἑταιρείας τῇ Αὐτῆς Μεγαλειότητι τῇ Βασιλίσσει Βικτωρίᾳ, ἦτον ἀκαννίστου ὠοειδοῦς σχήματος καὶ ἡ κοπὴ αὐτοῦ τοσοῦτον ἀνεπιτηδεύως ἐγένετο, ὥστε ἡ θέα αὐτοῦ μάλισ ὑπερέβαινε κατὰ τὴν λάμψιν κεκοιμημένον κρύσταλλον ἐν ταῖς πλευραῖς αὐτοῦ ὑπῆρχον ἐντομαὶ αἵτινες ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ τοῦ προσαρμῶσαι αὐτὸν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐνδέσει, παρὰ δὲ τῇ κορυφῇ ὑπῆρχε μικρά τις σχισμὰς. Ἡ ἐξάλειψις αὐτῶν ἄνευ μεγάλης τοῦ βάρους ἐλαττώσεως παρείχε δυσκολίας σπουδαίας, ἀλλ' ὁ Κος Κόσπερ ἀπεφάνθη, ὅτι αἱ χεῖρες δεξιῦ τεχνίτου ἠδύναντο νὰ ὑπερπηδῶσι ταύτας. Διάφορα πρότυπα ἐπαρουσιάσθησαν τῇ Αὐτῇ Μεγαλειότητι, ἐξ ὧν ἐξελέξατο τὸ ὅπερ νῦν φέρει σχῆμα, ἦτοι τὸ κανονικοῦ πολυέδρου ἀδάμαντος. Πρὸς διεκπεραίωσιν δὲ τῆς ἐργασίας τῆς ἐκ νέου κοπῆς αὐτοῦ μικρά τις μηχανὴ τεσσάρων ἱππων δυνάμειος ἀνηγέρθη, ὅποις κινήτοὺς ἀδαμαντομύλους. Ἀρξάμενης τῆς ἐργασίας ταύτης κατὰ τὴν 16ην Ἰουλίου 1852, ἐξεπεραίωσαν αὐτὴν ἐν διαστήματι ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐργασίμων ἡμερῶν ἐκ δώδεκα ἐκάστης ὥρων. Κατὰ τὴν ἐξάλειψιν μιᾶς τῶν σχισμῶν ἀνάγκη ἐγένετο ἵνα ἡ ταχύτης τῆς περιστρεφομένης πλακῆς αὐξήσῃ μέχρι 3000 τὸ λεπτόν περιστροφῶν, ἀλλὰ καὶ τότε μετὰ βραδύτητος ἤψατο αὐτῇ. Ἡ ταχύτης δι' ἣς περιστρέφεται ὁ μύλος καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ μοχλοῦ πίεσις τοῦ προσκυλλῶντος ἐπὶ τῆς πλακῆς τὸν ἀδάμαντα εἶσι τὸ μόνον παρέχοντα τῷ ἐργάτῃ δυνάμειος μέσα. Ἡ δὲ πίεσις αὕτη δύναται νὰ ἐπιβάλληται, εἴτε διὰ τῆς χειρὸς, εἴτε διὰ βαρέων πραγμάτων ἀναλογούντων πρὸς τὸ μέγεθος τῆς λίθου καὶ τὸ τῆς ἐργασίας εἶδος. Κατὰ τὴν λιθοτομίαν (cutting) τοῦ Κοχ-ι-νουρ αὕτη ἐκανονίσθη οὕτως ὥστε νὰ ἐπιδέχεται αὖξιν ἀπὸ μιᾶς μέχρι πέντε καὶ δέκα Νηρλανδικῶν λιτρῶν.

Ἡ ἐπεξεργασία αὕτη ἡλάττωσε τὸν Κοχ-ι-νουρ ἀπὸ 186 4)16 καρατίων εἰς

106 4)16, τουτέστι πολὺ ἐλαττον τῆς κατὰ μέσον ὅρον ἀπωλείας, ἥτις ὑπολογίζεται ὅτι φθάνει εἰς τὸ ἥμισυν ἢ καὶ πλείον του ὅλου βάρους. Ὅτε δ' ὁ Ἀστὴρ τῆς Μεσημβρίας ἦν ἀγ.λογος ἢ ἀκοπτος ἐζύγιζε 256 καράτια, νῦν δὲ 125, ἦτοι ἐμειώθη κατὰ τι πλεῖον τοῦ ἡμίσεος. Ποτὲ ἄλλατε πρότερον δὲν ἐκόπησαν μεγάλοι ἀδάμαντες μὲ τοσοῦτον μικρὰς τοῦ βάρους αὐτῶν ἐλαττώσεως. Ὁ «Regent», ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας, σχεδὸν ἀπώλεσε τὰ δύο τρίτα τοῦ βάρους αὐτοῦ. Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι ἡ μόνη περίστασις ἡ ἀποδεικνύουσα τὴν ἐν τῇ ἀδαμαντογλυπτικῇ τέχνῃ γενομένην πρόοδον, διότι καὶ ὁ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἀπαιτούμενος χρόνος τὰ μέγιστα ἐβραχύνθη. Ἐνῶ διὰ τὸν Regent κατέγειναν δύο ὅλα ἔτη, ὁ Κοχ-ι-νουρ, ὁ ὁποῖος μόνος κατὰ τριάκοντα ἐπτὰ καράτια ἐστὶν ἐλαφρότερος, ἐξεπεραιώθη εἰς ἐλαττον τῶν ἐξ ἐβδόμαδων καὶ ὁ Ἀστὴρ τῆς Μεσημβρίας, κατὰ δώδεκα μόνον καράτια ἐλάσσων τοῦ Regent, εἶχε γλυφῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου οὐδεὶς δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν ἀρχετύπων (Cabinet of Models) τῷ ἐν τῷ Δωματίῳ τοῦ Κ. Κόσπερ εὐρισκομένῳ καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πολύτιμον λίθον ὑπεροχὴν τοῦ Κοχ-ι-νουρ καὶ τοῦ Ἀστέρος τῆς Μεσημβρίας ἀνήκουσαν εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης.

Ὁ τρόπος δὲ καθ' ὃν ἡ ἀξία τῶν κατεργασμένων ἀδαμάντων ὑπολογίζεται καθιστᾷ τὴν ὅσον ἐνεστὶν ἥττονα μείωσιν τοῦ βάρους αὐτῶν σπουδαιότητην. Αἶθος ζυγίζοντα ἐν καράτιον τιμᾶται ἀντὶ Λιρῶν Σπορτίνων 8, ἐνῶ ἑτέρα διπλασίου βάρους ἀξίζει 32. Ὁ δὲ κανὼν ὅτι τὴ τετράγωνον τοῦ βάρους πρέπει νὰ πολλαπλασιάζεται ἐπὶ τὴν τιμὴν λίθου τινὸς λαμβανομένην ὡς μονάδα δίδωσι τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ἀξίαν. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην ὁ μὲν Κοχ-ι-νουρ εἶνε ἀξίας ἐνενηκοντα περίπου χιλιάδων Λιρῶν, ὁ δὲ Ἀστὴρ τῆς Μεσημβρίας 125,000 ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος οὐδέποτε ἐφαρμόζεται

εἰς λίαν μεγάλου μεγέθους λίθους· αὗται ἔχουσιν ὅλως αὐτοπροαίρετον ἀξίαν.

Ἡ ἰδιάζουσα τοῦ ἀδάμαντος λαμπρότης ἀναφαίνεται ὑπὸ τῆς γλυφῆς (*cutting*)· ὑπ' αὐτῆς δὲ ταύτης προσδιορίζεται καὶ ἡ ἀξία αὐτοῦ. Εἴτα δὲ καὶ ὁ λιθοκόλλητὴς διὰ φιλοκάλου ἐνδέσεως προσθέτει αὐτῷ νέον κάλλος. Ἡ ἐντεχνος συναρμολογία αὐτοῦ ἐκ διαφορῶν εἰδῶν πολυτίμων λίθων οὕτως, ὥστε ἡ μὲν νὰ μεταδίδῃ τῇ δὲ πλείονα λαμπρότητα, κάμνει τὰς ἐξαστραπτούσας τοῦ ἀδάμαντος ἀκτῖνας νὰ σπινθηροβολῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ τιάρᾳ, τῇ καρφίδι ἢ τῷ ὄρμῳ. Μεγάλως κατὰ τὴν τελευταίαν τεσσαρακονταετηρίδα προώδευσεν ἡ ἐνδετική τέχνη, ἥς λαμπρὰ δείγματα ἐξετέστησαν ἐν τε ταῖς ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐν Παρισίοις ἐκθέσεσιν. Ἀνθρακες, σάπφειροι, σμάραγδοι καὶ ἀδάμαντες μετασχηματίζονται ἤδη εἰς ἀνεμώνας, ῥόδα, χαιρέφυλλα, λείρια, ἐλξίνας, κρῖνα καὶ ἄλλα ποικίλα ἄνθη. Πιθανόν δὲ ἡ ἰδέα αὕτη νὰ ἐγεννήθῃ ἐκ τῆς λαμπρότητος, ἣν νῦν κατὰ τὰς ἀρχὰς θερινῆς τινος πρωίας βλέπει τις, ὅτε ὁ ἀνατέλλων ἥλιος σελαγίζει ἐπὶ τῶν δροσοφόρων ἀνθέων.

Ἡ περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος Γαλλικὴ ἐπανάστασις κατέστρεψε σχεδὸν τοὺς λιθοκόλλητὰς τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἀνεχαίτισε πᾶσαν βελτίωσιν τῆς τέχνης. Ἐπὶ δὲ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως Ναπολέοντος τοῦ Αὐοῦ πρόοδος τις ἐγένετο πάλιν, ἀλλ' ἡ τέχνη ἤρχισε κυρίως ν' ἀκμάζῃ μετὰ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Βουρβόνων. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν εἰργάζοντο μὲ λίθους δευτερευούσης ἀξίας, τουτέστι μὲ τοπάζια, ἀμεθύστους, βηρύλλους (*aigue-marines*) δι' ὧν ἠδύνατο νὰ κατασκευάζωσι λιθοκόλλητα κοσμήματα πολυτιμώτερα μὲν τὴν ἐξωτερικὴν θέαν, ἢ τὴν ἀξίαν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα κατενόησαν ὅτι διὰ τῆς ἀπομιμήσεως διαφορῶν ἀνθέων ὁ ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ κόσμου (*jewel*) ἀριθμὸς τῶν πολυτίμων λίθων ἠδύνατο νὰ μειοῦται ἄνευ βλάβης τῆς δι' αὐτῆς ἐμποιομένης θέλξεως

(*effect*), ἐνῶ συνάμα ἠδύνατο νὰ ποιῶσιν ἐπὶ τὸ ἐλευθεριώτερον χρῆσιν ἀδαμάντων ἐλάσσονος διαυγείας, ὅποιοί εἰσιν εἰς τῆς Βαχίας. Ἡ συνήθεια τοῦ ἐνδύειν τοὺς μὲν ἀδάμαντας ἐν ἀργύρῳ, τοὺς δ' ἄνθρακας ἐν χρυσῷ εἰς τρόπον ὥστε τοῦ μὲν νὰ μεταδίδηται αὐξησὶς τις κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦ μεγέθους, τοῦ δὲ πλείων τοῦ χρώματος λαμπρῆς, ἐγένετο γενικωτέρα καὶ τὰ καλλίστα τῶν σχεδίων ἐπεξεργάσθησαν μετὰ μεγίστης περὶ τὴν τέχνην λεπτότητος καὶ καλαισθησίας. Ἐν οὐδεμίᾳ δὲ τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου περιόδῳ ἐτεχνουργήθησαν τοσοῦτον ὥραία τῆς λιθοκολλητικῆς δείγματα ὅσα τὰ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ὑπὸ τῶν ἐν Λονδίνῳ καὶ Παρισίοις καλλιτεχνῶν. (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῷ).

Β. Α.

ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ.

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Ὁ ἐν Λειψίᾳ σόφδς Γερμανὸς φιλόλογος Γουλιέλμος Φραῦνδιος (*Wilh. Freund*), ὁ πολλὰ ὑπὲρ τῶν κλασσικῶν σπουδῶν μοχθῶν καὶ πλείσθ' ὅσα βοηθητικὰ συγγράμματα καὶ προεισαγωγὰς πρὸς εὐχερῆ κατάληψιν τῶν δοκιμωτέρων τῆς τε Ἑλληνίδος καὶ Λατίνιδος φωνῆς συγγραφέων ἐκδίδων, ἀπὸ τινος χρόνου ἐπελάβετο τῆς ἐκδόσεως λίαν σπουδαίου φιλολογικοῦ συγγράμματος, περιοδικῶς ἐκδιδομένου καὶ ἐκ τευχῶν 24 ἀποτελεσθασομένου, ὑπὸ τὸν τίτλον *Triennium philologicum oder Grundzüge der philologischen Wissenschaften*. Εὐχῆς ἔργον ἔσται εἰ τις τῶν περὶ τὴν φιλολογίαν ἐπαϊόντων τῆς μεταφράσεως αὐτοῦ ἐπελαμβάνετο, διότι, καίτοι ὁ συγγραφεὺς τὴν βίβλον διὰ τοὺς σπουδαστὰς ἰδίως τῆς Φιλολογίας προώρισεν, ἀρκετὰ ὅμως χρήσιμός ἐστιν αὕτη διὰ πάντα Ἑλλήνα βουλόμενον ἔχειν γνῶσιν ἀκριβῆ τῆς φιλολογίας